

zeker, want een glimlach speelt haar om den mond. Het gelaat is vriendelijk, omgeven door weelderig, speelsch golvend haar. Een prachtig bewerkte, rijk met vederbossen versierde helm dekt haar hoofd. Het geheel is, zooals immer, omgeven door de dartel zwemmende speelgenooten der Syracuusaansche zeevaarders. — Wellicht wekt het beeld bij den eersten aanblik den indruk van overdadige weelderigheid; bij eenige beschouwing echter komt het voornaamste, het gelaat der nymf met de onmiddellijk daaraan grenzende deelen, meer naar voren: de rijke versiersels zijn vervlakt en op den achtergrond gedrongen. Dit alleen toont reeds dat Eukleidas een meester was in zijn vak. — Toch levert het beeld stof tot critiek, want de graveur is er niet in geslaagd het gelaat van de nymf in het centrum van de munt, en daarmee van de aandacht, te plaatsen; ook gelukte het hem niet alle figuren tot een onverbrekelijk geheel te vereenigen.

De kunstenaar heeft in de quadriga groote levendigheid willen brengen; daartoe nam hij de door Kimon toegepaste maar door Euainetos ontworpen, in richting sterk differentieerende houding der koppen over, terwijl hij ook de lichamen der paarden een eenigszins steigerenden stand liet aannemen. Bezien wij het resultaat, dan treft ons het sterke contrast tusschen de te groote eentonigheid der achterpooten en de bijna onnatuurlijke bewogenheid van de koppen, die een weinig te groot gesneden zijn. Hoewel de behandeling niet zoo zorgvuldig is als bij de Kimonische munten, gaat van deze achterzijde toch een zekere bekoring uit, die niet in de laatste plaats gevolg is van de uitstekende compositie.

Dit stuk, het chef d'oeuvre van Eukleidas, toont ons dat de graveur een meester was, maar het brengt hem niet tot die hoogte, welke Euainetos en Kimon hebben bereikt; het werk is prachtig, doch feilloos is het niet. Desondanks heeft het onder de Grieksche graveurs roem verworven, niet zooveel als Kimons heerlijk Arethusakopje, maar toch vinden wij in vele steden en gewesten imitaties van deze Athena terug.

Wanneer wij ons afvragen, na hetgeen wij in het vorige hebben gezien, waardoor van de Grieksche munten zulk een bijzondere bekoring uitgaat, stellen wij ons voor een moeilijk oplosbaar probleem. — Perrot meende, dat het bijna steeds bolle of holle oppervlak der munten als de oorzaak daarvan gezien moet worden, maar hiermee geeft hij m.i. slechts één element aan, dat alleen in verbinding met andere tot die schoone resultaten kan leiden. Wij mogen hier grootere waarde hechten aan den aard van het relief, dat bij de Grieken steeds haut-relief was, terwijl wij slechts bas-relief op onze munten kennen. De Grieken waren hierdoor in staat sommige figuren van hun muntbeelden meer naar voren te brengen, andere op den achtergrond te houden: de Grieksche muntbeelden zijn geconcentreerd; op onze munten daarentegen staan alle figuren op eenzelfde plan, verspreid over het